Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

9 päivänä joulukuuta 2020*

EU-tavaramerkki – Mitättömyysmenettely – EU-tavaramerkiksi rekisteröity kuviomerkki BASIC – Aiemmat kansalliset kauppanimet basic ja basic AG – Suhteelliset hylkäysperusteet – Sellaisen merkin käyttäminen liike-elämässä, jonka ulottuvuus ei ole vain paikallinen – Asetuksen (EY) N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohta ja 53 artiklan 1 kohdan c alakohta (joista on tullut asetuksen 2017/1001 8 artiklan 4 kohta ja 60 artiklan 1 kohdan c alakohta) – Osittainen mitättömäksi julistaminen – Päätös, joka on tehty unionin yleisen tuomioistuimen kumottua aikaisemman päätöksen – Asian palauttaminen valituslautakuntaan – Palautuksen tekijän toimivallan puuttuminen – Asetuksen (EY) N:o 216/96 1 d artikla – Vastakanne

Asiassa T-722/18,

Repsol, SA, kotipaikka Madrid (Espanja), edustajinaan asianajajat J.-B. Devaureix ja J. C. Erdozain López,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinään H. O'Neill ja V. Ruzek,

vastaajana,

jossa toisena osapuolena EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

Basic AG Lebensmittelhandel, kotipaikka München (Saksa), edustajanaan asianajaja D. Altenburg,

jossa on kyse kanteesta EUIPO:n toisen valituslautakunnan 22.8.2018 tekemästä päätöksestä (asia R 178/2018-2), joka koskee mitättömyysmenettelyä Basic AG Lebensmittelhandelin ja Repsoli, SA:n välillä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. M. Collins (esittelevä tuomari) sekä tuomarit V. Kreuschitz ja G. De Baere,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kirjaaja: hallintovirkamies A. Juhász-Tóth,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.12.2018 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.3.2019 jätetyn EUIPO:n vastineen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.2.2019 jätetyn väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.2.2019 jätetyn väliintulijan vastakanteen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 10.7.2019 jätetyn kantajan vastineen vastakanteeseen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.6.2019 jätetyn EUIPO:n vastineen vastakanteeseen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.3.2020 jätetyn EUIPO:n vastauksen ja 6.3.2020 jätetyn kantajan vastauksen prosessinjohtotoimiin,

ottaen huomioon 3.7.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Repsol, SA teki 29.1.2007 EU-tavaramerkin rekisteröintihakemuksen Euroopan unionin teollisoikeuksien virastolle (EUIPO) yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) nojalla, sellaisena kuin se on muutettuna (korvattuna Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna ja puolestaan korvattuna Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1).

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on seuraava kuviomerkki, jossa on käytetty väreinä sinistä, punaista, oranssia ja valkoista:



3 Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat muun muassa tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 35 ja 39, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta:

– luokka 35: ”Seuraavien vähittäismyynti: tupakka, painotuotteet, akut, leikkikalut”

– luokka 39: ”Peruselintarvikkeiden, leivonnaisten ja makeisten, jäätelöiden, valmisaterioiden, tupakan, lehtien, paristojen ja leikkikalujen jakelupalvelut”.

4 EU-tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin 16.7.2007 ilmestyneessä Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 34/2007.

5 Riidanalainen tavaramerkki rekisteröitiin 4.5.2009 numerolla 5648159.

6 Väliintulija Basic AG Lebensmittelhandel teki 26.9.2011 vaatimuksen riidanalaisen tavaramerkin osittaisesta mitättömäksi julistamisesta edellä 3 kohdassa mainittujen palvelujen osalta.

7 Mitättömyysvaatimus perustui asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohtaan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 60 artiklan 1 kohdan a alakohta), luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 8 artiklan 1 kohdan b alakohta) kanssa, ja asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohtaan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 60 artiklan 1 kohdan c alakohta), luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 8 artiklan 4 kohta) kanssa.

8 Väliintulija vetosi mitättömyysvaatimuksensa tueksi, siltä osin kuin se perustui asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännöksiin, seuraavaan aiempaan EU-kuviomerkkiin, jota haettiin 15.1.2004 ja joka rekisteröitiin 29.4.2005 ja uudistettiin asianmukaisesti:



9 Tämä aiempi tavaramerkki kattoi luokkiin 29–33, 35, 42 ja 43 kuuluvat tavarat ja palvelut.

10 Väliintulija vetosi mitättömyysvaatimuksensa tueksi, siltä osin kuin se perustui asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 8 artiklan 4 alakohdan säännöksiin, tavaramerkkien ja muiden tunnusmerkkien suojaamisesta 25.10.1994 annetun lain (Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz); BGBl. 1994 I, s. 3082 ja BGBl. 1995 I, s. 156; jäljempänä tavaramerkkilaki) 5 §:ssä tarkoitettuihin ”yritystunnuksiin” basic ja basic AG, joita se väitti käyttävänsä liike-elämässä Saksassa ja Itävallassa tarjotessaan ”elintarvikkeiden, kemikaliotuotteiden, luonnonmukaisesti tuotettujen tuotteiden ja muiden päivittäistavaroiden vähittäismyyntialan- ja ravitsemusalan” palveluja.

11 Tukeakseen oikeuksiaan näihin yritystunnuksiin väliintulija liitti mitättömyysvaatimukseensa sarjan todisteita, jotka sisälsivät sen internetsivustolta tulostettuja näytön kaappauksia, sen vuosiraportteja vuosilta 2004–2006, erään tavarantoimittajan kirjeitä, lähetysluettelon, laskuja,

myyntitilastoja, sen markkinointiosaston jäsenen laatiman valaehtoisen vakuutuksen, sen laatimia taulukoita, joissa yksilöidään sen liikevaihto, mainosesitteitä, mainosmateriaalia, ”vuoden 2006 yrittäjä” -todistuksen, joka on myönnetty kahdelle sen johtajista, lehtileikkeitä, jotka on päivätty vuosina 2003–2006 ja Landgericht München I:n (Münchenin osavaltion ylioikeus I, Saksa) 9.9.2006 antaman tuomion.

12 Väliintulija viittasi mitättömyysvaatimuksessaan myös tavaramerkkilain 5 ja 15 §:n merkityksellisiin säännöksiin sekä Saksan tuomioistuinten antamiin ratkaisuihin, joissa tulkitaan näitä säännöksiä.

13 Väliintulija vastasi kantajan 29.12.2011 tekemiin huomautuksiin 24.5.2012 ja toimitti sarjan todisteita, joilla oli tarkoitus osoittaa, että edellä 8 kohdassa esitettyä aiempaa EU-kuviomerkkiä oli tosiasiallisesti käytetty. Se esitti lisätodisteita 4.3.2013 jättämien huomautustensa liitteessä.

14 Mitättömyysosasto hyväksyi 8.10.2013 tekemällään päätöksellä mitättömyysvaatimuksen asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdan kanssa, perusteella, ja julisti riidanalaisen tavaramerkin osittain mitättömäksi siltä osin kuin se oli rekisteröity edellä 3 kohdassa mainittuja palveluja varten. Mitättömyysosasto arvioi, ettei näin ollen ollut välttämätöntä tutkia asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännöksiin perustuvaa mitättömyysperustetta.

15 Kantaja valitti 2.12.2013 EUIPO:n sisällä asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan (joista on tullut asetuksen 2017/1001 66–71 artikla) nojalla mitättömyysosaston päätöksestä.

16 EUIPO:n ensimmäinen valituslautakunta vahvisti 11.8.2015 tekemällään päätöksellä mitättömyysosaston päätöksen ja hylkäsi valituksen. Se katsoi, että mitättömyysosasto oli soveltanut asianmukaisesti asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohdassa, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdan kanssa, säädettyä mitättömyysperustetta. Tältä osin se totesi erityisesti, että väliintulijan toimittamista todisteista ilmenee oikeudellisesti riittävällä tavalla, että aiempia merkkejä basic ja basic AG on käytetty liike-elämässä ja että niiden vaikutusalue on tässä säännöksessä tarkoitetulla tavalla laajempi kuin paikallinen. Se katsoi mitättömyysosaston tavoin, ettei ole välttämätöntä tutkia asetuksen
N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännöksiin perustuvaa mitättömyysperustetta.

17 Kantaja nosti valituslautakunnan 11.8.2015 tekemästä päätöksestä unionin yleisessä tuomioistuimessa 29.10.2015 kumoamiskanteen, joka rekisteröitiin asianumerolla T-609/15.

18 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi valituslautakunnan 11.8.2015 tekemän päätöksen 21.9.2017 antamallaan tuomiolla Repsol YPF v. EUIPO – Basic (BASIC) (T-609/15, EU:T:2017:640) sillä perusteella, ettei valituslautakunta voinut todeta pelkästään niiden todisteiden perusteella, joihin se oli perustanut tämän päätöksen eli edellä 11 kohdassa mainittujen todisteiden perusteella, että edellytys mainittujen merkkien käytöstä liike-elämässä täyttyy. Unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisestä ajanjaksosta, että väliintulijan on osoitettava, että merkkejä basic ja basic AG on käytetty liike-elämässä Saksassa paitsi riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemuksen jättämishetkellä myös mitättömyyshakemuksen jättämishetkellä. Vaikka kyseiset todisteet osoittivatkin oikeudellisesti riittävällä tavalla, että kyseisiä merkkejä käytettiin liike-elämässä Saksassa rekisteröintihakemuksen jättämishetkellä, ne eivät kuitenkaan osoittaneet, että niitä käytettiin vielä mitättömyyshakemuksen jättämishetkellä.

19 Valituslautakuntien puheenjohtaja jakoi 21.9.2017 annetun tuomion BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) johdosta asian uudelleen toiselle valituslautakunnalle viitteellä R 178/2018-2 asetuksen N:o 207/2009 täydentämisestä ja asetusten N:o 2868/95 ja (EY) N:o 216/96 kumoamisesta 18.5.2017 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2017/1430 (EUVL 2017, L 205, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (korvattu asetuksen (EU) 2017/1001 täydentämisestä ja delegoidun asetuksen (EU) 2017/1430 kumoamisesta 5.3.2018 annetulla komission delegoidulla asetuksella (EU) 2018/625 (EUVL 2018, L 104, s. 1) ja erityisesti sen 35 artiklan 4 kohdan (josta on tullut delegoidun asetuksen 2018/625 35 artiklan 4 kohta) nojalla.

20 Toinen valituslautakunta kumosi 22.8.2018 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) jokaisen väliintulijan esittämän mitättömyysperusteen tutkittuaan mitättömyysosaston päätöksen siltä osin kuin siinä hyväksyttiin mitättömyysvaatimus luokkaan 35 kuuluvien palvelujen ”seuraavien vähittäismyynti: tupakka, painotuotteet, akut, leikkikalut” ja luokkaan 39 kuuluvien palvelujen ”peruselintarvikkeiden, leivonnaisten ja makeisten, jäätelöiden, valmisaterioiden, tupakan, lehtien, paristojen ja leikkikalujen jakelupalvelut” osalta. Se päätyi ratkaisuunsa erityisesti otettuaan huomioon asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdan kanssa, mukaisessa mitättömyysperusteen tutkinnassa todisteet, jotka väliintulija oli esittänyt 24.5.2012 (ks. edellä 13 kohta).

Asianosaisten vaatimukset

Pääkanteen osalta esitetyt vaatimukset

21 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

– velvoittaa EUIPO:n ja väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

22 EUIPO ja väliintulija vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Vastakanteen osalta esitetyt vaatimukset

23 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä kumotaan mitättömyysosaston päätös ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

24 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää vastakanteen

– velvoittaa väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka esitetään kantajan vastauksessa vastakanteeseen.

25 EUIPO vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hyväksyy vastakanteen sikäli kuin siinä vaaditaan riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdan kanssa, rikkomisen vuoksi

– toissijaisesti hylkää vastakanteen sikäli kuin siinä vaaditaan riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, rikkomisen vuoksi.

Oikeudellinen arviointi

26 Kantaja vetoaa pääkanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste, joka on esitetty ensisijaisesti, koskee asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan 6 kohdan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 72 artiklan 6 kohta) rikkomista. Toinen kanneperuste, joka on esitetty toissijaisesti, koskee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdan rikkomista.

27 Väliintulija vetoaa vastakanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen koskee asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohdassa, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdan kanssa, säädetyn mitättömyysperusteen virheellistä soveltamista. Toinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, säädetyn mitättömyysperusteen virheellistä soveltamista.

28 Kantajan esittämä ensimmäinen kanneperuste jakautuu kahteen osaan. Ensimmäisessä osassa se väittää, että asia jaettiin uudelleen toiselle valituslautakunnalle virheellisen oikeusperusteen, nimittäin delegoidun asetuksen 2017/1430 35 artiklan 4 kohdan, nojalla. Toisessa osassa se vetoaa asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan 6 kohdan rikkomiseen väittäen, että valituslautakunta sovelsi virheellisesti 21.9.2017 annetun tuomion BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) lainvoimaa tutkiessaan asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohdassa, luettuna yhdessä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdan kanssa, säädettyä mitättömyysperustetta, kun se otti riidanalaisessa päätöksessä huomioon 24.5.2012 esitettyjä lisätodisteita.

29 EUIPO ja väliintulija kiistävät kantajan perustelut.

30 Kantajan esittämästä ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisestä osasta on todettava, kuten on lisäksi asianosaisten kesken riidatonta, että säännös, jonka perusteella asia olisi pitänyt jakaa uudelleen valituslautakunnalle 21.9.2017 annetun tuomion BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) johdosta, on sisämarkkinoilla toimivan yhdenmukaistamisviraston (tavaramerkit ja mallit) valituslautakuntien menettelysäännöistä 5.2.1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 216/96 (EYVL 1996, L 28, s. 11), sellaisena kuin se on muutettuna 6.12.2004 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2082/2004 (EUVL 2004, L 360, s. 8), 1 d artikla eikä delegoidun asetuksen 2017/1430 35 artiklan 4 kohta.

31 Vaikka nimittäin delegoidun asetuksen 2017/1430 80 artiklalla kumottiin muun muassa asetus N:o 216/96, siinä kuitenkin säädettiin, että tätä asetusta sovelletaan ”meneillään oleviin menettelyihin edelleen siihen saakka, että menettelyt on saatu päätökseen silloin, kun [delegoitua asetusta 2017/1430] ei sovelleta sen 81 artiklan mukaisesti”. Delegoidun asetuksen 2017/14308 81 artiklan 2 alakohdan j alakohdasta seuraa, että sen V osastoa, johon muun muassa sen 35 artiklan 4 kohta sisältyy, ei sovelleta ennen 1.10.2017 valituslautakunnalle jätettyihin valituksiin. Näin on käsiteltävässä asiassa, kun otetaan huomioon, että 21.9.2017 annettu tuomio BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), joka koskee valituslautakunnan 11.8.2015 tekemän päätöksen kumoamista kokonaisuudessaan, on johtanut tämän päätöksen poistamiseen takautuvasti oikeusjärjestyksestä ja kantajan EUIPO:lle valituslautakunnan päätöksestä 2.12.2013 eli ennen 1.10.2017 tekemän valituksen uuteen vireille tulemiseen.

32 Asetuksen N:o 216/96, sellaisena kuin se on muutettuna, 1 d artiklassa, jonka otsikko on ”Asian uudelleenkäsittely tuomioistuimen tuomion johdosta”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos asetuksen [N:o 207/2009 65] artiklan 6 kohdan mukaisesti tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet, jotka kumoavat kokonaan tai osittain valituslautakunnan tai suuren jaoston päätöksen, merkitsevät, että asia, jota päätös koskee, on otettava valituslautakunnissa uudestaan käsittelyyn, puheenjohtajisto päättää asian lähettämisestä kyseisen päätöksen tehneeseen valituslautakuntaan, johonkin toiseen valituslautakuntaan tai suureen jaostoon.

2. Jos asia lähetetään toiseen valituslautakuntaan, tämän on oltava kokoonpanoltaan sellainen, että mukana ei ole yhtään riidanalaisen päätöksen tekoon osallistunutta jäsentä. Tätä säännöstä ei sovelleta, jos asia lähetetään suureen jaostoon.”

33 Delegoidun asetuksen 2017/1430 35 artiklan 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos valituslautakunnan asiassa tekemä päätös on kumottu tai sitä on muutettu unionin yleisen tuomioistuimen tai, tapauksen mukaan, unionin tuomioistuimen lainvoimaisella päätöksellä, valituslautakuntien puheenjohtaja jakaa, tuomion noudattamiseksi asetuksen – – N:o 207/2009 65 artiklan 6 kohdan mukaisesti, asian uudelleen tämän artiklan 1 kohdan nojalla valituslautakunnalle, jossa ei ole kumotun päätöksen antaneita jäseniä, paitsi jos asia saatetaan laajennetussa kokoonpanossa toimivan valituslautakunnan – – käsiteltäväksi tai jos kumottu päätös oli suuren lautakunnan tekemä.”

34 Asetuksen N:o 216/96, sellaisena kuin se on muutettuna, 1 d artiklan 1 kohdan mukaan kumoamistuomion johdosta tehty päätös jakaa asia uudelleen valituslautakunnalle kuuluu valituslautakuntien puheenjohtajiston toimivaltaan, kun taas delegoidun asetuksen N:o 2017/1430 35 artiklan 4 kohdan mukaan tämä päätös kuuluu valituslautakuntien puheenjohtajan toimivaltaan. Näin ollen on todettava, että käsiteltävässä asiassa päätöksen asian uudelleenjakamisesta toiselle valituslautakunnalle 21.9.2017 annetun tuomion BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) johdosta teki viranomainen, jolla ei ollut toimivaltaa, eli käsiteltävässä asiassa valituslautakuntien puheenjohtaja.

35 EUIPO väittää edeltävää päätelmää kyseenalaistamatta, että vaikka kyseisen asian uudelleenjakaminen tehtiin delegoidun asetuksen 2017/1430 35 artiklan 4 kohdan nojalla, se on käytännössä asetuksen N:o 216/96, sellaisena kuin se on muutettuna, 1 d artiklassa asetettujen vaatimusten mukainen. EUIPO:n mukaan voidaan nimittäin katsoa, että käsiteltävässä asiassa puheenjohtajisto on tutkinut ja hyväksynyt asian uudelleen jakamisen toiselle valituslautakunnalle, koska sen 23.4.2018 pidetyssä kokouksessa ei vastustettu tätä

uudelleenjakamista, joka mainittiin kertomuksessa, jonka valituslautakuntien puheenjohtaja hyväksyi valituslautakuntien puheenjohtajan päätöksen, jota sovelletaan 1.10.2017 alkaen, nojalla ja joka esitettiin puheenjohtajistolle, jotta tälle annettaisiin tietoja kyseisen ajanjakson aikana kumotuista asioista ja jotta tämä voisi tehdä mahdollisia huomautuksia niiden uudelleenjakamisesta.

36 Nämä väitteet on hylättävä. Nimittäin pelkästään se seikka, että puheenjohtajistolle oli ilmoitettu, että asian uudelleenjakamisen oli tehnyt toimivaltaa vailla oleva viranomainen eli muu viranomainen kuin se itse ja että se ei ollut vastustanut tätä päätöstä, ei voi tarkoittaa, että se on katsottava päätöksen tekijäksi ja että näin ollen edellä 34 kohdassa todettu lainvastaisuus olisi korjattu. Tässä yhteydessä on todettava, ettei EUIPO ole vedonnut asetukseen, jonka nojalla voitaisiin tehdä päinvastainen päätelmä.

37 On hylättävä myös EUIPO:n peruste, johon väliintulija yhtyi suullisessa käsittelyssä ja jonka mukaan lopputulos olisi ollut sama, vaikka käsiteltävässä asiassa olisi sovellettu asetuksen N:o 216/96, sellaisena kuin se on muutettuna, 1 d artiklaa sikäli kuin asia olisi samoin jaettu uudelleen valituslautakunnalle sen uudelleen tutkimista varten, ja jonka mukaan kantaja ei selvitä, millä tavoin delegoidun asetuksen 2017/1430 35 artiklan 4 kohdan soveltaminen pikemminkin kuin asetuksen N:o 216/96 1 d artiklan soveltaminen olisi aiheuttanut sille haittaa.

38 On totta, että oikeuskäytännöstä ilmenee, että menettelyvirheestä voi seurata päätöksen kumoaminen kokonaan tai osittain ainoastaan, jos kanteen kohteena oleva päätös olisi ilman tätä virhettä voinut olla sisällöltään erilainen (ks. tuomio 1.2.2018, Philip Morris Brands v. EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel), T-105/16, EU:T:2018:51, 78 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

39 Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, että EUIPO:n perustelu, joka liittyy vaikutukseen, joka asetuksen N:o 216/96, sellaisena kuin se on muutettuna, 1 d artiklan rikkomisella on riidanalaisen päätöksen sisältöön, on luonteeltaan täysin spekulatiivinen. Puheenjohtajisto tosin olisi jakanut tämän säännöksen mukaisesti asian uudelleen valituslautakunnalle, jotta tämä ratkaisisi asian uudelleen. Sen valinta olisi tosin myös voinut kohdistua toiseen valituslautakuntaan. Se olisi kuitenkin voinut jakaa asian uudelleen muulle valituslautakunnalle, mukaan lukien sen, joka teki unionin yleisen tuomioistuimen kumoaman päätöksen, ja tässä viimeksi mainitussa tapauksessa jopa ilman, että valituslautakunta pitäisi muodostaa siten, kuten delegoidun asetuksen 2017/1430 35 artiklan 4 kohdasta johtuu, ettei siinä ole päätöksen antaneita jäseniä. Koska valituslautakunnan valinta ja kokoonpano on päätöksentekoa edeltävä vaihe ja sillä on ensisijainen merkitys päätöksen sisältöön, ei ole mahdollista vahvistaa tai kumota sitä, että jakamalla asia uudelleen muulle valituslautakunnalle tämän valituslautakunnan tehtävänä oleva päätös olisi erilainen (ks. vastaavasti tuomio 3.7.2013, Cytochroma Development v. SMHV – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN), T-106/12, ei julkaistu, EU:T:2013:340, 31 kohta).

40 Lopuksi on todettava, että EUIPO vetosi turhaan siihen, ettei kantaja esittänyt toisessa valituslautakunnassa huomautusta asian uudelleenjakamisesta virheellisellä oikeusperusteella, vaikka sille ilmoitettiin valituslautakuntien kirjaamon 24.1.2018 eli seitsemän kuukautta riidanalaisen päätöksen jälkeen lähettämällä kirjeellä mainitun asian uudelleenjakamisesta mainitulle valituslautakunnalle delegoidun asetuksen 2017/1430 35 artiklan 4 kohdan perusteella. Tämä kirje on nimittäin pelkkä tiedonanto, joka ei sisällä kehotusta esittää mahdollisia huomautuksia.

41 Edellä esitetystä johtuu, että pääkanteen ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hyväksyttävä ja riidanalainen päätös on kumottava kokonaisuudessaan, eikä ole tarpeen tutkia tämän kanneperusteen toista osaa tai kanteen toista kanneperustetta. Koska tämä kumoaminen poistaa kohteen vastakanteelta, jolla pyritään riidanalaisen päätöksen osittaiseen kumoamiseen, siitä ei ole tarpeen lausua.

Oikeudenkäyntikulut

42 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 137 artiklassa määrätään, että jos lausunnon antaminen asiassa raukeaa, unionin yleinen tuomioistuin määrää oikeudenkäyntikuluista harkintansa mukaan.

43 Koska käsiteltävässä asiassa EUIPO ja väliintulija ovat hävinneet asian pääkanteen osalta, niiden on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja ne on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti. Tältä osin EUIPO ja väliintulija vastaavat kumpikin puolesta kantajan oikeudenkäyntikuluja.

44 Koska pääkanteen perusteltavuudesta johtuu, että vastakanteelta puuttuu kohde, vastakanteen osalta EUIPO:n ja väliintulijan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja ne on kumpikin velvoitettava korvaamaan puolet kantajan oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) toisen valituslautakunnan 22.8.2018 tekemä päätös (asia R 178/2018-2) kumotaan.**

2) **Vastakanteesta ei ole tarpeen lausua.**

3) **EUIPO ja Basic AG Lebensmittelhandel vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan kumpikin korvaamaan puolet Repsol, SA:n oikeudenkäyntikuluista.**

Collins Kreuschitz De Baere

Julistettiin Luxemburgissa 9 päivänä joulukuuta 2020.

Allekirjoitukset